

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΛΙΣ ό ντέ Μερσιέ μου είπε τά λόγια αυτά, μ' έπιασε από τό μπράτσο καί μου τό έσφιξε δυνατά.

"Έβγαλα μιά φωνή άπελπισίας καί θέλησα νά τραβηχτώ πίσω, μιά ό άθλιος εκείνος δέν μ' άφινε.

— Δέν σάς είχα προειδοποιήσει, μου είπε, πώς θά σζόμουν; Βλέπετε, κρατώ τό λόγο μου. Μή φρονάζετε τού κάκου! Κανείς δέν θά σάς άκούση. Έξ άλλου, γιά ποιό λόγο νά φωνάζετε;

"Η άπελπισία μου ήταν άπερίγραπτη. Δέν ήξερα τί νά κάνω κ' ή σκέψης μου είχε πάθει πενά νά λειτουργή. Βρισκόμουν στην απόλυτη διάθεση τού άθλιου αυτού άνθρώπου.

"Έντομεταξύ, ή θύελλα έξασκολούθησε με την ίδια δύναμη. Ούτ' ένα φώς δέν φαινόταν πουθενά όλόγυρα.

"Έξαφνα, αισθανθήκα, ένω συγχρόνως ένα ρίγος άηδίας περιούσε σ' όλο μου τό κορμί, τά χέρια τού ντέ Μερσιέ νά μ' άγκαλιάζουν.

Συγγένητωση τότε δλες μου τις δυνάμεις καί τή στιγμή που έσκυβε γιά νά με φίληση, κατόρθωσα νά άποσπαστώ άτ' τά χέρια του, καταφέρωντάς του συγχρόνως ένα δυνατό ράπισμα.

Τόν είδα τότε στη λάμψη μιάς άστρατής ν' ανατηδών σάν ύδανη, έτοιμος νά όρμήση εναντίον μου. Παρ' όλο τό φόβο μου που με παρέλυε όλόκληρη, βρήκα τή δύναμη νά φωνάξω :

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Καί άρχισα νά τρέχω σάν τρελλή μέσ' από τά δέντρα, κάτω άτ' τή ραγδαία βροχή, σκοντάφτοντας στα χειμόκλαδα, βουλιάζοντας μέσα στις λάσπες καί τις λακούβες τών νερών, κινδυνεύοντας νά σωριαστώ κάτω από στιγμή σέ στιγμή.

Θέε μου! Δέν θά ξεράσω ποτέ μου την τρομερή αυτή σφαγή...

Μά δέν είχα προχωρήσει καί πολύ, όταν άκουσα τόν ντέ Μερσιέ νά τρέχη πίσω μου καί νά φωνάζη :

— Μην τρέχεις! Δέν θά μου ξεφύγης!...

"Έννοιωθα πειά τή λαχανιασμένη άνάσα του πίσω άτ' τό λαϊμό μου.

— Βοήθεια! Βοήθεια!... φώναξα γιά τελευταία φορά, χωρίς καμιά έλπίδα όμως.

Τήν ίδια στιγμή όμως, τά πόδια μου μετροδύτηκαν σ' ένα θάμνο καί σωριαστήκα κάτω. Άμέσως κατόιν έννοιωσα τόν ντέ Μερσιέ νά πέφτη κ' αυτός κοντά μου, σκοντάφτοντας κ' αυτός έπάνω στο σώμα μου.

"Ήμουν χαμμένη...

Παρ' όλα τά χτυπήματά μου, δέν αισθανόμουν κανένα πόνο. Μονάχα μιά άπέραντη φρίκη με είχε κυριεύσει όλόκληρη.

Είδα τόν ντέ Μερσιέ ν' άνορθώνεται καί τόν άκουσα νά μου λέη :

— Άφού δέν θέλετε νά με άκολουθήσετε ήσυχά, θά καταφύγω κ' έγώ στα μεγάλα μέσα...

Μά δέν έπρόφτασε νά τελειώση τά λόγια του. Θόρυβος κλαδιών που έσπασαν άκούστηκε, βήματα βιαστικά καί ένας σκοτεινός, κατάμαυρος όγκος παρουσιάστηκε. "Ήταν ένας άνθρωπος, τού όποιου μόνο τά μάτια ξεχώριζαν λαμπρά, πετώντας φλόγες, μέσ' άτ' την κατασκότεινη μορφή του.

— 'Ο διάβολος! τράνιωσε περίτρωμος ό ντέ Μερσιέ καί τραβήχτηκε πίσω, προσπαθώντας νά φύγη.

Μά τήν ίδια στιγμή, ό άγνωστος ρίχτηκε εναντίον του.

Μιά σύντομη πάλη μεταξύ τών δύο άνδρών έπαυολούθησε. 'Ο σωτήρας μου κατόρθωσε νά έπιβληθή εύκολά στον αντίπαλό του καί νά τόν ριξή κάτω. Μά τότε ένας πυροβολισμός άντηχθηκε. 'Ο άγνωστος έβγαλε μιά έλαφρά κρουγή, ένδ ό ντέ Μερσιέ, ό όποιος είχε πυροβολήσει, πετάχτηκε όλόρθεος κ' έξαφανίστηκε τρέχοντας μέσα στο σάδεντρο.

Κατόρθωσα νά συγκρατήσω την ταραχή μου καί πλησιάζοντας τόν άγνωστο, τόν ρώτησα :

— Πληγωθήκατε;

Τότε άκουσα μιά φωνή πολύ γνωστή μου νά μου άπαντά :

— Δέν είναι τίποτε, κυρία. Τό κακό είναι, ότι

κατόρθωσε νά μου ξεφύγη αυτός ό άνθρωπος.

Τόν κίτταξα τότε προσεκτικότερα κ' αναγνώρισα τόν μαύρο μου ίππότη 'Αλή. Θέλησα νά τού σφίξω τό χέρι καί νά τόν ευχαριστήσω, μά ή δυνάμεις μου βωτερα από μιά τέτοια περιπέτεια, με είχαν εγκαταλείψει πειά. Μόλις κατόρθωσα νά στηριχτώ στον 'Αλή καί νά μην πέσω κάτω.

Τότε εκείνος μ' άρπαξε μέσα στα εύφοστα μπράτσα του καί με σήκωσε σάν πουπουλό στην άγκαλιά του, κρατώντας με έτσι, άρχισε νά τρέχη πρός την διεύθυνση τού αύγου.

"Όταν φτάσαμε εκεί, ήμουν σζεδόν άναίσθητη.

"Ολόκληρο τό προσωπικό άναστατώθηκε άμέσως. Μέσα άτ' τά μισόκλειστα βλέφαρά μου, είδα τόν Γάστονα άνήσυχο, ξετρελλάμένο νά στέλνη άλλους από τούς ίππότες στο γιατρό καί άλλους πρός καταδίωξη τού ντέ Μερσιέ, ένω συγχρόνως άκουγε με άγωνία τόν 'Αλή νά τού διηγείται πώς με είχε σώσει.

.....

"Όλη τή νύχτα την πέρασα με δυνατό πυρετό, μά κάθε φορά που άνοιγα τά μάτια μου, έβλεπα μπροστά μου τό Γάστονα νά με κυττάξη με μιά άπέραντη στοργή. "Όταν, άργά τή νύχτα, ήρθε ό γιατρός, τόν άκουσα συγκεχίμενα νά τού άπευθινή με πραγματική άγωνία διάφορες ερωτήσεις.

Τό άλλο πρωί, ό πυρετός μου είχε πέσει κάτω, μά μιά τρομερή εξάντληση με κρατούσε κωφομένη στο κρεβάτι μου. 'Ο Γαστόν, ό όποιος είχε περάσει όλη τή νύχτα άγρυπνος κοντά μου, βλέποντάς με ν' άνοιγω τά μάτια μου, μου έπιασε τό χέρι καί με ρώτησε με φωνή τρυφερή :

— Είσα καλύτερα, Κλάρα;

— Ναι, τού ψιθύρισα. Μά πού είναι ό 'Αλής; Θέλω νά τόν ευχαριστήσω.

— 'Ελα, 'Αλή! φώναξε ό Γαστόν. 'Η κυρία σου θέλει νά σ' ευχαριστήση, γιαι την έσωσες.

Είδα τότε τόν άφοσιωμένο ίππότη, ό όποιος στεκόταν όρθιος σέ μιά γωνία τού δωματίου, νά προχωρή πρός έμένα, χαιρογελαστός, άφίνοντας νά φαινονται τά κατάλευκα δόντια του.

Τού έσφίξα τό χέρι κ' αυτός κατασπυγγημένος, πήρε τό δικό μου καί τό έφερε με άπειρο σεβασμό στα χείλη του.

"Όταν σέ λίγο ό μαύρος βγήκε έξω, ό Γαστόν σιγά—σιγά γιά νά μη με κουράξη, άρχισε νά μου άπευθινή διάφορες ερωτήσεις, σχετικές με τή νυχτερινή μου περιπέτεια. Τού τά διηγήθηκα όλα, μη παραλείποντας νά τονίσω ότι, άν είχα σωθει, αυτό τό χρεωτούσα μόνο στον 'Αλή.

— Άλλοίμονο στον ντέ Μερσιέ! φώναξε ό Γαστόν, όταν τελείωσα.

Τό πρόσωπό του είχε πάρει τώρα μιά τέτοια έκφραση, ώστε φοβήθηκα. Πρώτη φορά τόν έβλεπα τόσο άγριο.

— Άλλοίμονό του! έξασκολούθησε. Δέν θά μου ξεφύγη! Θά τόν τιμορήσω πολύ σκληρά. Είμαι βέβαιος πώς θά επαναλάβη την άπείριά του. 'Αλλά μη φοβάστε. Έγώ λάβει πειά κάθε μέτρο γιά νά σας προφυλάξω από τόν άθλιο αυτό. 'Εδωσα διαταγή σ' όλο τό προσωπικό νά τόν πυροβολήσουν άλύπητα, άν τόν συναντήσουν στην περιοχή τού αύγου. 'Από σάς, Κλάρα, θέλω νά μη βγήτε καθόλου μερικες ήμέρες έξω.

— Ναι, έχετε δίπλο, τού άπάντησα. Πρέπει νά φυλάγομαι, όσο ό άνθρωπος αυτός περιφέρεται ελεύθερος. Είναι πολύ επινδύνος κωκυλτος.

— Άργά τό καταλάβατε, ψιθύρισε με κάποια πικρία ό Γαστόν. 'Αλλά κ' έγώ, ό όποιος άνέκαθεν τόν αντιπαθούσα, δέν φανατίζομαι ποτέ, ότι ήταν ένας κοινός εγκληματίας. 'Ας είναι! Είμαι βέβαιος πώς θά τόν τιμορήσω όπως τού άξίζει. Καί τώρα σέ αφήνω, Κλάρα, ν' αναπαυθής! 'Ο 'Αλής θά έπαυρηνηί άτ' έξω στον ύπνο σου... 'Ωρεβουάρ...

Μου πήρε τό χέρι μου καί με κίτταξε με τόση γλυκύτητα στα μάτια, ώστε έβλεψα άμέσως τά δικά μου από ευχαρίστηση. "Όταν σέ λίγο θέλησε νά τό τραβήξη, έγώ τού τό κράτησα. Τότε εκείνος τό έφερε στα χείλη του καί τό φίλησε με πάθος.

— 'Ωρεβουάρ! Ξαναείτε, 'Ωρεβουάρ, άγαπημένη μου!...

(Άκολουθεί)

ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

Καλοκαίρι φλογερό
λάμπει άπάνω στη θωριά σου
καί χειμώνα παγερό
νοιώθω μέσα στην καρδιά σου.

Θέ ν' αλλάξης μιά φορά,
άκριό μου περιστέρι,
έθ'ν χειμώνας στη θωριά,
στην καρδιά σου καλοκαίρι.

"Όταν δακρόζω, ποταμός
γεννιέται από λουλούδια
καί γίνεται μου ό στεναγμός
τών άθρονών τραγουδία.

"Αν μ' αγαπήσεις, τ' άνθη ατά
δικά σου θά γενούνε,
στό παραθύρι σου μπροστά
τ' άθρόνια θά λαλούνε.

Μετάφρ. ΛΕΑΝΔΡΟΥ ΠΛΛΑΜΑ